

redenen kalmer aan gaan doen en trad hij af als voorzitter der Kamer van Koophandel.

Tevens stootte hij enkele commissariaten af maar hij bleef toch nog actief in de Graansilo-Maatschappij, de Hotelmaatschappij Rotterdam, de Nederlandse Beleggingstrust, Rolinco, de Euro-mast, Internatio en Dura's Aannemingsmaatschappij. Hiermede is slechts een opsomming van de man tussen de bedrijven gegeven.

Zijn veelvuldige belangstelling voerde hem nog tot vele andere functies. Daar is in de eerste plaats zijn liefde en oprechte belangstelling voor de kunst. Hij was een hartstochtelijk verzamelaar en geen beleggingsmaniak. 'De liefde voor de kunst heb ik van mijn moeder geërfd' placht hij te zeggen, 'omdat zij stamde uit het kunstenaarsgeslacht Rochussen'! Vanzelfsprekend brachten deze activiteiten hem in nauwe relatie tot de massa en wel in het bijzonder de Rotterdamse. Hij was lid van de Commissies van Toezicht op het museum Boymans-Van Beuningen, en het Historisch Museum en tevens was hij bestuurslid van de Stichting Museum Boymans-Van Beuningen. Jarenlang heeft hij als voorzitter van de Erasmusstichting meegewerkt aan de uitbreiding van het stedelijk cultuurpatroon door subsidies en schenkingen te geven aan diverse instellingen en personen. Hij was een van de zeer weinige Rotterdammers, die voor de musea van zijn stad in eigen buidel tastte en op gezette tijden dan weer eens Boymans of het Historisch Museum met een schenking verrijkte op de manier waarop een grootvader zijn kleinkinderen soms onverwacht kan verrassen. Naast andere bemoeienissen op het terrein van de kunst zoals bestuursfuncties in de stichting voor Grafische Kunst 'Lucas van Leyden' en de Vereniging Rembrandt gaf hij dikwijls waardevolle adviezen en gedachteninjecties aan bepaalde plannen op cultureel gebied in het algemeen. Als voorbeeld hiervan gelde zijn lidmaatschap van de gemeentelijk commissie 'oud Delfshaven' waarin hij het financiële meesterbrein was voor de uitvoering van het 'masterplan' tot de algehele restauratie van het Aelbrechtskolk-areaal, dat onlangs door de Rijksdienst voor de Monumentenzorg tot beschermd stadsdeel werd verklaard. De schakel die de culturele keten sluit is de antiekhandel waarmee De Monchy uiteraard veel zaken deed en waar hij een geziene en gewaardeerde klant was. De waardering was wederzijds en in feite was De Monchy een tikje trots dat het